

Όνοματεπώνυμο: Εβελίνα Χατζηχαραλάμπους
Τμήμα: Γ΄3

*Έχει ολάνοικτο το στόμα
π' ώρες πρώτα είχε γευθεί
τ' Άγιον Αίμα, τ' Άγιον Σώμα·
λες πως θε να ξαναβγεί
Διονύσιος Σολωμός, Ύμνος εις την Ελευθερίαν*

Τα χρόνια ήταν σκοτεινά τζί' ήταν πολλός ο πόνος
Ο Έλληνας το ήξερε πως εν μακρύς ο δρόμος
Μα έπρεπε ξανά την γην να την ελευτερώσει
Την έρμην την πατρίδαν του για να τη δικαιώσει

Ήταν σκλαβιά τυραννική που τελειωμό δεν είσσει
Έπρεπε κάτι να γενεί! ο κόσμος να συντίσσει
απ' άκρη σ' άκρη για να πει, πως έφτασε η ώρα
τον Τούρκο έπρεπε τωρά να θκιώσει που τη χώρα

Έφτασε τελικά η στιγμή που ο όρκος τους ακούστειν
το λάβαρο εσήκωσαν τζαι ούλλη η πλάση εσουστειν
ο δρόμος του αγώνα τους πορεύτηκε με πόνο
τζαι η νίκη τους εχτίζετουν λλίο τζαι κάθε χρόνο

Η σπίθα έγινε φωθκιά τζαι τον λαό ξυπνά τον
Οι Έλληνες εμάχουνταν, εν το εβάλλαν κάτω
Τζαι ξεσηκώθειν ο λαός με πίστη τζαι με θάρρος
Που πάνω τους να φύουσιν του τύραννου το βάρος

Τζαι μπλέχτηκαν οι προσευχές με τ' όρομα του αδρώπου
εν θα ξιάσουσιν ποττέ την πράξη του Επισκόπου
που τη ζωή του έδωκε για την Ελευθερία
τζαι οι Γραικοί εκατάφεραν να φκουν που τη δουλεία

Τα τετρακόσια ήταν πολλά τα χρόνια της σκλαβιάς τους
Μα εν κατάφερε κανείς να αλλάξει τη λαλιά τους
Ούτε τη πίστη τους ποττέ που μέσα τους εφκάλαν
Για τον δικό τους τον Θεό ποττέ εν αμφιβάλλαν

Το Έθνος εσηκώστηκε εν τέλει που το χώμα
Μεσ την καρκιάν του εφούντωσε της Λευτεριάς το σώμα
Που τα βουνά τζαι τα νησιά, τις θάλασσες, τα δάση
Αντήχησε το θάρρος τους γύρω σ' ούλλη την πλάση

Η Λευτεριά εντύθηκε με άσπρο πανωφόρι
Σαν όμορφη νεράιδα έμοιαζε τούτη η κόρη!
Που εξεπρόβαλε, θαρρείς, μέσα που τη σπηλιά της
Χαρμόσυνο το μήνυμα να φέρει στα παιθικά της

Άναψε σπίθα δυνατή, φλόγα στα σωθικά τους
Να γράψουν άσμα ιερό, να μάθουν τα παιθικά τους
Πως η Ελλάδα ενίκησε τον αιώνιο εχθρό της
Τζαι πως στο τέλος μεσ τη γη έθαψε το θερκό της

Ήταν ανάγκη να γραφτεί ύμνος εις τη πατρίδα
Να υμνήσουσιν τον Έλληνα μα τζαι την Παναγία
Που ανήμερα που γιόρταζε έκαμε τούντο θαύμα
Τζαι η Πατρίδα τελικά εφκήκε που το τραύμα

Το Έθνος εγύρευε φωνή να πει, να τραουδήσει
Τα πάθη ούλλα του λαού, να μεν τα λησμονήσει
Να γίνει λόγος ζωντανός, σημάδι στους αιώνες
τζαι να τιμήσουσιν αυτούς που εκάμαν τους αγώνες

Τζαι έγγραψεν ο ποιητής λόγο γεμάτο δάκρυ
Για να θυμάται ο Έλληνας το πόνο τζαι τη μάχη
Ο Ύμνος εν του φάρου φως που εν λαλεί να σβήσει
Τζαι στ' Άγια χώματα μιλά τη μνήμη να ξυπνήσει

Ο Ύμνος εν ο θησαυρός που έννα κουβαλούμε
Φωνή που ενώνει το παρόν, το μέλλον τζαι το παρελθόν
Προπάντων στους αιώνες